

Transkribering av Timglaset Pod, avsnitt 4

Transkriberat av: Maria Johansson

*Publicerat fredagen den 9 maj 2014 på www.timglasetpod.se och på iTunes
Tid: 01.00.36*

*Medverkande: Maria Johansson
Max Arehn
Yasmin Nilson*

#4 Maria – Frihet utan gränser

Vinjett

Yasmin

– Hej och välkomna till avsnitt fyra av Timglaset. Jag heter Yasmin och varannan vecka intervjuar jag en person som lever med en funktionsnedsättning. Men det är framförallt människor som inspirerar, berör och är allmänt häftiga. Eller hur Max?

Max

– Absolut.

Yasmin

– Jag har med mig Max här som är min kompis och sidekick i Timglaset.

Max

– Det är jag som klipper de här avsnitten också.

Yasmin

– Du gör ett mycket bra jobb.

Max

– Ja, det samma du.

Yasmin

– Hur har din morgon varit?

Max

– Den har varit fullt upp. Förberett inför intervjun vi ska ha här snart och ja, möblerat om halva arbetsrummet.

Yasmin

– Vi har flyttat från köket till ett mindre rum, för att få lite bättre ljudkvalitet. Det känns bra.

Max

– Yes.

Yasmin

– Känns som en riktig studio på något sätt.

Max

– Hur har din morgon själv varit?

Yasmin

– Den har varit bra. Vaknade av mig själv.

Max

– Oj!

Yasmin

– Så här kring åttatiden och då var jag tvungen att gå upp. Annars har det faktiskt varit lugnt. Taxin kom i tid. Kom i väg bra och så där och känner mig fit for figth.

Vinjett

Max

– I dag blir det lite politiskt.

Yasmin

– I dag blir det politiskt. Du känner inte Maria sedan tidigare. Men jag. Ja, du känner ju till henne. Hon är en person som brinner för mångfald och mänskliga rättigheter. Hon är alltid glad och positiv och har åstadkommit en hel del. Hon har varit ordförande då för DHR i sex år. De handikappades riksförbund hette de förut. Nu står hon listad som nummer 11 som kandidat till Europaparlamentet, i Folkpartiet, av 114 totalt. Så det är ju ganska häftigt.

Max

– Å hur många får åka? Är det bara den första eller den som vinner, eller hur funkar det?

Yasmin

– Ja, så är det. Man ska bocka i den där rutan då, med vem man vill ska representera.

Vinjett

Yasmin

– *Det här avsnittet görs i samarbete med Frösunda Assistans. De har bedrivit personlig assistans sedan 1994 och idén är att personer med funktionsnedsättning ska vara delaktiga i samhället och ha möjlighet att ta del av dess utbud och aktiviteter. Tack så mycket Frösunda Assistans.*

Max

– *Tackar, tackar.*

Yasmin

– Och nu kommer ljuvliga Maria.

Musik

Yasmin

– Hej Maria.

Maria

– Hej Yasmin.

Yasmin

– Välkommen till Timglaset.

Maria

– Tack!

Yasmin

– Kul att du är här.

Maria

– Tycker jag också. Jätteskoj.

Yasmin

– Hur har din dag varit hitintills?

Maria

– Den har varit jättebra! Jag har haft ett mycket spännande möte på förmiddagen.

Yasmin

– Vad var det för möte då, om jag får fråga?

Maria

– Jag ingår i en liten grupp till ett större projekt som ska jobba med samarbete mellan museer och funktionshinderrörelsen lokalt. Så där har jag varit. På planering.

Yasmin

– Det låter spännande.

Maria

– Ja jätteskoj.

Yasmin

– Du kan väl beskriva din funktionsnedsättning?

Maria

– Jag har medfödd skelettskörhet. Osteogenesis imperfecta, det brukar förkortas OI i dagligt tal. Det föds 5–8 barn per år i Sverige. Det innebär alltså att man har skelett som är betydligt skörare än normalt. Jag hade haft många brott redan i mammas mage. Så det var ju det man såg då när jag... ja, vid 6 månader ungefär så förstod man att det var någonting som var fel. Jag skrek så jättemycket och det måste var något annat än bara vanlig småbarnsgråt. Och så såg man dels färska men också felläkta, gamla frakturer.

Max

– Hur får brott i mammas mage?

Maria

– Jaaa, hur får man brott i mammas mage? *skratt* Ja, men eftersom skelettet var så skört att jag kunde bryta mig även om jag bara spände mig, alltså när musklerna spändes åt, så kan jag tänka mig att det naturligtvis måste ha varit samma sak redan då. Om jag kom emot någonting. Jag var ju väldigt känslig för att få något emot mig, stötar eller...

Yasmin

– När föddes du?

Maria

– 68

Yasmin

– Hur var kunskapen kring benskörhet då, på den tiden?

Maria

– Jo, men den var nog ganska så... det här var ju en väldigt gammal sjukdom som man har levt och överlevt med i flera tusen år. Men sedan är det klart att forskningen har ju gått framåt. Men då, när

man väl förstod vad det var så var det nog inte så jättekonstigt. Nu finns det ju andra behandlingsmetoder än vad det fanns när jag var barn. Men det är inte så att det var utforskat eller helt nytt och man inte förstod vad det handlade om.

Yasmin

– Du använder rullstol som hjälpmedel.

Maria

– Mmm, det gör jag.

Jag fick min första rullstol när jag var sju år och skulle börja skolan.

Yasmin

– Det låter ju ganska otroligt. Hur klarade du dig innan?

Maria

– Jag vet, man blir ju helt till sig när man ser de här små barnrullstolarna som finns i dag, de är ju så vansinnigt söta. Men så var det inte *skratt* när jag föddes, eller när jag var barn. Utan jag, jaa, jag åkte barnvagn ute, blev buren mycket och hemma inne så satt jag på golvet helt enkelt. Benen rakt fram och så hasade jag mig på ändan med händerna i sidorna.

Yasmin

– Hur vanligt var det att du fick frakturer?

Maria

– Det var jättevanligt. De första åren var det ju nästan konstant att jag hade något brott någonstans. När det var med omfattande, lårben eller så, kanske höfterna, då låg jag ju ofta på sjukhus.

Yasmin

– Det måste ha inneburit mycket smärta?

Maria

– Ja, det gjorde det. Det gjorde det.

Yasmin

– Hur var det? Att vara barn och vara med om sådana saker?

Maria

– Det kanske inte är smärtan som jag minns mest. Och inte heller att vara annorlunda, även om jag naturligtvis på något sätt hade en medvetenhet om det och inte att jag inte kunde gå heller, men däremot det här med att vara hemifrån. Det var inte på samma sätt som det är i dag att det är så naturligt att en förälder är med barnet på sjukhuset. Det är väl det som jag minns. Faktiskt fortfarande tycker att det är ganska jobbigt med separationer, att skiljas åt. Det behöver inte vara några dramatiska otäcka saker utan om man har umgåtts med ett gäng vänner över en semester, jag tycker det är jättejobbigt.

Yasmin

– Du fick vara ensam mycket på sjukhuset?

Maria

– Ja, jag var ensam mycket.

Yasmin

– ...på sjukhusvistelserna. Vad gjorde du då?

Maria

– Jag låg ofta på barnsal. Det var inte någon speciell avdelning utan på ortopedavdelningen fanns en särskild sal och så var det en barnsköterska, som det hette, som hade hand om just den salen när det

gällde själva omvårdnaden. De första åren var det en kvinna som jobbade där som hette Hjördis och det var faktisk så att jag kallade henne för "mamma Hjördis" så jag hade två mammor. Jag var nog lite lillgammal.

Yasmin

– Du blev väl tvungen att bli självständig rätt tidigt?

Maria

– Ja, exakt. Jag tog väl hand om de andra lite. Det jag fortfarande, eller som jag kommer ihåg att jag tyckte, att det var så jättejobbigt med barnskrik och det ganska långt upp i vuxen ålder. Det bodde ju flera barn där och många hade naturligtvis jätteont och mädde jättedåligt. Det är sådant där påtagligt fysiskt minne.

Yasmin

– Hur fungerade det med din benskörhet i samband med att du växte?

Maria

– Skelettskörheten blir ju bättre. Det stabiliserar sig. Man blir starkare och starkare och så stabiliserar det sig i puberteten. I dag, om någon smäller till mig eller om jag ramlar ur stolen skulle jag antagligen bryta mig. Jag knäckte till ett finger här för några månader sedan och det är jag lite orolig för. Jag är inte så bra på att gå till doktorn med sådana här smågrejer och det kanske är lite dumt känner jag nu, så jag vet inte riktigt...

Yasmin

– Du är härdad?

skratt

Maria

– Ja på gott och ont.

Yasmin

– Hur försiktig måste du vara?

Maria

– Jag gör inte sådant som att köra i trappor, det har jag aldrig ens provat. Jag tar inte högre trottoarkanter än jag vet att jag absolut klarar av. Det är inte värt det. Jag känner efter när jag ska lyfta något som är lite tyngre, klarar jag av det här eller inte?

Max

– Hur många gånger har du brutit något?

Maria

– Mamma slutade räkna vid hundra och det tror jag var när jag fortfarande bodde hemma. Sedan har jag inte haft jättemånga större frakturer efter det, men kanske ett tiotal stora grejer efter det.

Yasmin

– Vad innebär stora grejer då?

Maria

– Ben och armar.

Max

– Men bryta en arm... Skulle du bryta en arm i dag så blir du ju helt, då kan du ju inte rulla och ingenting.

Maria

– Nej precis, det är ju så och jag vet ju precis vad jag klarar och inte klarar.

Yasmin

– Du tar det säkra före det osäkra?

Maria

– Ja, absolut.

Yasmin

– Hur såg din barndom ut i övrigt, förutom sjukhusvistelser och benbrott?

Maria

– Den var jättebra. Kärleksfull. Uppmuntrande.

Yasmin

– Hur ser din familj ut?

Maria

– Mamma, pappa och så har jag tre äldre syskon så jag är sladdbarn. Jag hade *fem* föräldrar, förutom mamma Hjördis som jag nämnde precis nyss. Jag var påpassad men också oerhört älskad och uppmuntrad att ta för mig av livet.

Yasmin

– Har du kontakt med mamma Hjördis?

Maria

– Nej det har jag inte. Jag vet att många år senare så hade mina föräldrar kontakt med henne men nu tror jag inte hon lever längre.

Yasmin

– Skolgång, hur var det?

Maria

– Jag började skolan –75. Då hade vi i Sverige haft skolplikt för barn med nedsatt rörelseförmåga i bara tretton år. Annars brukar man ju lära sig att folkskolestadgan i Sverige kom 1842 då alla skulle ha rätt att gå i skolan. Men det gällde inte alla.

Max

– Vad gjorde man då innan?

Maria

– Många växte ju upp på institution och gick inte i den vanliga skolan över huvud taget. Utan man bodde på institution ibland från bara några års ålder och upp genom gymnasiet. Det var inte helt självklart för skolan där vi bodde att jag skulle gå i den vanliga skolan men för mina föräldrar var det och det är jag naturligtvis evigt tacksam för, och att jag föddes när jag föddes.

– Är det något jag tycker är så oerhört grundläggande och som jag tycker är så viktigt så är det just att vi blandar, att vi inte delar upp. Det är viktigt både för de barn det handlar om som har en funktionsnedsättning, men det är också väldigt viktigt för alla andra. Det är viktigt för skolan, att det finns barn med blandade erfarenheter som både leker och lär sig tillsammans.

Yasmin

– Absolut, det är jätteviktigt. När jag skadade mig för femton år sedan blev jag rekommenderad att gå i ett mediegynasium nere i Skåne, som var till för endast personer som hade en funktionsnedsättning.

Maria

– Nej! Det är ju inte klokt.

Yasmin

– Jag sa, varför ska jag göra det när alla mina kompisar bor här på Söder? Det är klart att jag vill gå i samma skola som de.

Maria

– Ja det här är skrämmande tycker jag och det finns ju fortfarande specialskolor av olika slag och en förklaring är ju att den svenska skolan är så otillgänglig i dag och det är ett jätteproblem. 50 procent av Sveriges grund- och gymnasieskolor kan man inte ens komma in på om man har rullstol. Det får förfärliga konsekvenser, både på ett personligt plan men också för utvecklingen i stort i samhället.

Yasmin

– Och även om det finns hissar och så och man kommer in är det alltid så att man måste ta en annan väg och redan där tappar man den här gemenskapen på vägen.

Maria

– Exakt.

Yasmin

– Vad ville du bli när du blev stor?

Maria

– Jag hade många olika framtidsdrömmar. Det allra första faktiskt, det var väl så att jag tyckte om att styra och ställa redan då, eftersom jag var så mycket på sjukhus och jag såg hur avdelningssköterskan var den som hade koll på allting så det har jag blivit påmind om av min storasyster som själv är sjuksköterska att det ville jag bli när jag var barn. Men det var väldigt tidigt. Men sedan var det advokat, skådespelare, designer.

Max

– Kreativa saker.

Maria

– Ja. Jag har ju nosat lite på alla de där sakerna. Jag har läst juridik, jag har gått en designutbildning och sysslat mycket med kläder och mode. Det är väl det här att uttrycka sig på något sätt i text eller tal, spelat teater har jag ju också gjort, så det kanske är det som är den gemensamma nämnaren.

Yasmin

– Berätta lite om hur du kom in på det

Maria

– Jag har alltid varit en teaterapa. Gillat att prata, gillat att få uppmärksamhet. Märkt hur jag har kunnat fånga människors intresse genom en berättelse eller genom att spela apa. *skratt*

– Jag spelade en del skolteater. Hade väl det där i bakhuvudet. Men så i mitten av 90-talet fick jag nys på att det var en regissör, dramatiker, dansare Ellen Bergman som skulle samla ett gäng kvinnor som använde rullstol som hon ville dra igång en verksamhet med. Där kom jag med i en teatergrupp som vi hade tillsammans, som Ellen höll i. Vi kallade oss för "Teater med stol". Det var ju superroligt och vi gjorde tre stora uppsättningar och det var fantastiskt, fantastiskt roligt. Det blev som teaterskola för mig.

– Sedan orkade inte Ellen hålla på med det här längre men hon hjälpte mig att söka till Scenskolan. Hon hjälpte mig med mina prover. Jag kom riktigt långt, jätte, jätteroligt. Men inte hela vägen.

– Men, då hade Ellen redan tussat ihop mig med en annan fantastisk kvinna som heter Elisabeth Korndahl som bodde granne med Ellen. Elisabeth är också skådespelerska, regissör, dramatiker och Elisabeth och jag började jobba tillsammans. Vi hade något som vi drev under några år som vi kallade

för Frihetsspektaklet, där vi utforskade frihet ur olika aspekter. Vi hade en föreställning som vi var runt en del med. Det var hon och jag, det var också Sven Wollter och en oudspelare som heter Mousa Elias. Vi hade våra olika berättelser om frihet ur våra skilda perspektiv. Det var små stycken ur de stora dramatikerens texter, det var sång. Det var fantastiskt roligt.

– Men sedan när jag blev förbundsordförande för DHR, det gick inte att få till tiden längre. Sedan dess har jag inte stått på scenen, som skådespelare om man säger.

Max

– Det är första gången jag hört talas om att någon har kommit så långt, i rullstol alltså.

Maria

– Jag vet ju att det var en som satt i juryn som, har jag hört via omvägar, uttryckte att "hon skulle ju bara kunna spela gamla farmor som satt i fönstret så det hade ju inte funkat".

Yasmin

– Va?

Maria

– Men samtidigt så vet jag att det fanns andra som satt i juryn och tyckte något helt annat.

Max

– Det finns ju också radioteater och annat sånt. Man behöver ju inte...

Maria

– Ja och om vi nu menar att alla människor ska ha samma möjligheter och vara lika mycket värda så, hallå. Vi kan väl ha, ja vad som helst, en Hamlet eller en Nora i "Ett dockhem" i rullstol, vadå?

Max

– Jag såg ett reportage om en teatergrupp. Så tittade man lite på dem när de spelade och sedan så pratade de efteråt i reportaget om att de tyckte det var så dåligt att ingen i rullstol kommit in på Scenskolan. Och jag tänkte, men ni är ju skitdåliga skådisar allihop. *skratt* Ni kommer inte komma in där. Klart ni inte ska komma in bara för att ni sitter i rullstol.

Maria

– Nej det är klart man inte ska komma in bara för att man sitter i rullstol. Självklart inte. Naturligtvis måste man vara tillräckligt bra.

– Det här är det eviga dilemman. Det kan jag känna att jag har haft med mig. Fick jag det här höga betyget på den här uppsatsen för att den är så pass bra? Eller? Och det kan man som individ aldrig veta utan det är bara den som har gjort bedömningen som kan säga. Men det vet man ju aldrig. Det är en osäkerhet som på ett sätt kan finnas där inne hela tiden. Var jag så där bra som den där personen sa eller var det bara för att den...

Yasmin

– Tyckte synd om.

Maria

... eller hade lägre förväntningar på mig? Det finns där.

Yasmin

– Fortfarande?

Maria

– Ibland ja, absolut.

Yasmin

– Men du hade ett starkt rättvisetänk redan som barn.

Maria

– Mm, det hade jag.

Yasmin

– Nu har du tänkt ge dig in i politiken. Du står som nummer elva som kandidat till Europaparlamentet av 114 i Folkpartiet. Och du är ny. Det är ju ganska strongly att komma ut som nummer 11.

Maria

– Ja det är jag jätteglad över, verkligen, det trodde jag inte att det skulle gå så bra.

Yasmin

– Vad tror du det är som gjort att det gått så bra?

Maria

– Jag det är ju naturligtvis jättesvårt att veta. Det är ju inte jag som kanske är rätt person att svara på det.

Yasmin

– Vad tror du dina bästa egenskaper är?

Maria

– Tydlighet. Att bryta ned till ett budskap som man förstår, som man lätt kan ta till sig. Och att för mig är det jätteviktigt att leva som man lär.

Yasmin

– Vad är det roligaste med politiken?

Maria

– Det är att det faktiskt går att förändra, det går att påverka. Även om det tar lång tid innan man kanske ser konkreta resultat i form av ny lagstiftning eller ett ändrat synsätt i samhället så får man under vägen träffa så mycket människor och diskutera och se hur människors inställning... man byter, hur ska jag säga, man utbyter åsikter och har en möjlighet att påverka bara i diskussionen med andra. Det är superskoj.

– Allting egentligen, okey man kan tycka att politik är tråkigt och trist, men om man tänker efter, det mesta här i livet som vi har omkring oss och som vi påverkas av i dagliga livet det har en förankring i eller styrs av politiska beslut och politiska diskussioner. Så det berör oss alla. Jag hade en kollega tidigare som sa att "allt är politik utom kärlek". Det ligger en hel del i det tycker jag.

Max

– Men kan du inte bli jäkligt frustrerad? Politik känns ju som att det är mycket prat.

Maria

– Absolut. Men, politik är en möjlighet att påverka och förändra. Om man tycker att något är fel får man se till att försöka göra vad man kan för att förändra det.

Yasmin

– Var får du din drivkraft ifrån?

Maria

– Jag tror nog väldigt mycket på förändring. Jag tror att förändring är möjligt och så har jag en positiv grundinställning. Kanske naivt, men jag tror egentligen alla människor om gott och tror att vi faktiskt vill skapa något gemensamt som är så bra som möjligt.

Yasmin

– Men du som nummer elva, vad betyder det egentligen?

Maria

– Plats elva för mig betyder jättemycket för det visar på att det finns ett förtroende för mig och ett sug också efter det som jag står för. DHR som jag förtroendevald för tidigare, vi jobbade ju väldigt mycket gentemot de politiska partierna. Det här välkommandet som jag har känt inom politiken, både inom det egna partiet men också generellt, att jag har fått så mycket uppmuntran för att jag har valt den här vägen nu, det är för mig ett tecken på att det behövs fler perspektiv i partipolitiken. Att människor med olika erfarenheter måste finnas där besluten fattas.

Yasmin

– Du nämnde DHR. Du var ordförande där i sex år. När du var med där var DHR initiativtagare till Torsdagsaktionen.

Maria

– Ja precis, det stämmer.

Yasmin

– Kan du berätta lite om den?

Maria

– Det handlar alltså om frågan om bristande tillgänglighet som en form av diskriminering av personer med funktionsnedsättning. Det är en fråga som har funnits på den politiska dagordningen, också i Sverige, i drygt två decennier. I USA firade man 20-årsjubileum för några år sedan för sin lagstiftning, det var den allra första som kom i världen.

Yasmin

– Drygt 20 år sedan alltså?

Maria

– Ja, precis. Det var George Bush den äldre, som undertecknade och var president då, när den här amerikanska ADA som den heter, Americans with Disabilities Act, när den undertecknades. I sitt tal så nämnde han Sverige specifikt som ett av de länder han trodde snart skulle följa efter.

Yasmin

– Det visste jag inte om.

Maria

– Men vi är inte där. Ännu. Det här är en fråga som har utretts flera gånger. Det har föreslagits vid olika tillfällen att vi skulle ha det här skyddet också i Sverige. Det är många många turer i det hela. Slutligen kom det ett riktigt bra lagförslag efter att det hade tillsatts en enmansutredare som hette Hans Ytterberg. Han var tidigare ombudsman för homosexuella, HoMo, den gamla myndigheten som då hade avvecklats. Vi visste att hans arbete var färdigt. Men det kom aldrig någonting. Vi försökte få ut det här dokumentet. Vi skrev till regeringen. Men nej – det var internt arbetsmaterial. Vi startade ett Facebook-upprop, då var inte Facebook lika stort som nu men det blev snabbt väldigt många som gick med i den här gruppen "Offentliggör diskrimineringsutredningen" hette gruppen. Till slut i maj så offentliggjordes den och det visade sig att det var ett jättebra förslag som Hans Ytterberg hade skrivit och det hade titeln "Bortom fagert tal". Det är faktiskt precis det som det handlar om. Det finns väldigt mycket vackra formuleringar och fina ord och tjusiga mål, men det händer inget och vi ser ingen reell förändring. Den stora stöttestenen, det som alla är så oroliga för och anledningen till att det har tagit så lång tid det är ju det ekonomiska. Man tror att det kommer bli så fruktansvärt dyrt. Vad Hans Ytterberg konstaterar är att en sådan här lagförändring egentligen inte innebära så stora kostnader därför att det som skulle kosta det är sådant som man redan borde ha gjort till största delen.

– Funktionshinderrörelsen ställde sig bakom det här förslaget men man ville ändå titta på kostnaderna igen, man tyckte inte det var tillräckligt utrett och då gjorde Statskontoret en beräkning som kommer fram till att det skulle kosta 2 700 miljarder.

Max

– För lite ramper?

Maria

– Grejen är att de räknade på att vi gör om hela Sverige typ, vi plattar till allt. Men det är ju inte det som det handlar om. Det har aldrig varit det som det skulle handla om och det är inte heller det som har gällt i något av de länder som har infört det här.

– Det var ju en katastrof för hela arbetet med att försöka få igenom det här. Har man sett den där siffran präntas den in och då är det jättesvårt att komma med motargumenten att ja, men, nu är det ju inte så det är tänkt.

Yasmin

– Man bara ser på skräcksumman hela tiden.

Maria

– Då gjorde rörelsen så att vi samlade ihop pengar och gjorde en egen rapport. Vi bad förre chefsekonomen på LO, Dan Andersson, ta fram siffror. Det var bråttom. Vi skulle ha med det till Almedalen så han sammanställde helt enkelt de underlag som redan fanns. Han kommer fram till..., han sticker hål på de siffror Statskontoret visat på och tar fram en rapport som får namnet "Dörrarna stängs innan alla fått plats". Så är det ju, verkligen. Han visar också på att okey, det är klart det kommer kosta, men han kommer upp i helt andra nivåer och han säger det också att tillgänglighet lönar sig på alla sätt. Naturligtvis lönar det sig på ett mänskligt plan och det finns ett rättighetsperspektiv naturligtvis, i att kunna vara en del av samhället utan att bli nekad tillträde vare sig det är fysiskt eller när det gäller kommunikation eller information. Men det finns också ett samhällsekonomiskt intresse i att bereda så många som möjligt tillträde. Vi förlorar pengar på att ha det så här som vi har det.

– Samtidigt då som de här två rapporterna gjordes hade Bortom fagert tal, Hans Ytterbergs utredning, gått ut på remiss. Ett år efter att remisstiden hade gått ut då tyckte vi att nu räcker det. Nu har de haft ett år på sig att bearbeta rapporterna, beräkningarna och alla yttranden som har inkommit. Nu är det upp till bevis. Det var då vi började stå utanför Rosenbad och det vi räknade var alltså dagar som hade gått sedan remisstiden gick ut. Och så stod vi där i två år och fyra månader, vid varje regeringssammanträde. Regeringen sammanträder på torsdagar klockan 9. Så mellan 8 och 9 fanns vi där och delade ut flygblad om hur många dagar det nu hade gått denna dag. I slutet var det över tjugo organisationer som bakom.

Yasmin

– Numera är det Tisdagsaktionen?

Maria

– Ja.

Yasmin

– Och det är att man kritiserar det här nya lagförslaget?

Maria

– Ja, grejen är att, man kan hålla två tankar i huvudet samtidigt, att det är ett framsteg att det finns ett förslag som ger möjlighet att pröva och att vi för första gången i lagtext i Sverige formulerar att det är diskriminering med otillgänglighet. Jag vet att det har varit tuffa, tuffa förhandlingar och jag vet att det har varit på väg att stranda flera gånger. Det finns starka krafter som arbetar emot det här. Samtidigt, det undantag som föreslås för näringsidkare, företag som har färre än tio anställda det är pinsamt. Det är så dåligt. Det innebär att drygt 90 procent, det är lite olika siffror beroende på vilken bransch det handlar om, inte kommer omfattas av det här. Naturligtvis så omfattas de ju av de bestämmelser som redan finns, exempelvis i plan- och bygglagen eller regler för att bedriva verksamhet. Sânt som redan finns, det omfattas de självklart av. Men eftersom efterlevnaden är så dålig så hade vi ju verkligen behövt ett diskrimineringsförbud för alla.

– Motsvarande undantag har inte gjorts i några andra länder när man har infört det här. Det är riktigt, riktigt dåligt. Det vet vi ju själva, de flesta ställen man handlar på eller fikar på har ju inte tio anställda. Eller går man på bio, går du på en kvartersbiograf inte är det tio anställda där. Det är bara att tänka sig genom gatorna i kvarteren där man rör sig och i sin vardag och inse att det allra mesta kommer inte att omfattas. Jag tycker det är så dåligt. Jag tycker det är pinsamt för regeringen. Jag tycker att det är pinsamt och fruktansvärt dåligt av alla de som faktiskt har lobbat emot det här förslaget, jag tycker de ska skämmas. Jag tycker också att hela den svenska byggbranschen och fastighetsbranschen ska skämmas därför att det här visar ju på hur dåligt lagstiftningen efterlevs. För annars skulle man ju inte bli så här rädd för att bli prövad för om man har gjort något som man redan borde ha gjort. Det är så dåligt.

Yasmin

– Vad är problemet?

Maria

– Pengar. Starka krafter som är rädda för att det ska kosta pengar. Nu bara för några veckor sedan så skrev ju Svenskt Näringsliv bland annat, med flera andra organisationer till alla riksdagsledamöter De tycker att "det här behövs inte, det här ska vi inte ha". Det ger uttryck för en människosyn som jag tycker är skrämmande.

Yasmin

– Jag har tagit upp det förut i den här podden, när jag var i London och de hade satt en ringklocka på ett café, vid dörren, med handikappsylten ovanför och det var två trappsteg upp. Det tyckte jag var så himla enkelt, så bra lösning på ett så litet problem egentligen. Att jag kan ringa på en klocka och då kommer någon personal ut och hjälper mig in.

Maria

– Jag tänker att det kan vara okey i förlängningen, på ett annat sätt. Inte innan man har gjort det man redan borde ha gjort. Jag säger nej till att gå in bakvägar och så. Men jag säger också att jag kanske kommer ändra det helt, om vi faktiskt börjar göra det som ska göras och börjar tänka på ett annat sätt så kan jag tänka mig att jag i de där speciella fallen där det är svårt att göra något.

Yasmin

– Gamla stan exempelvis.

Maria

– Ja. Det finns så mycket missuppfattningar kring det här. Folk tror att nu ska vi asfaltera hela gamla stan. Nej, det handlar absolut inte om det.

Yasmin

– Det blir så dramatiskt.

– Du säger att du inte tar där bakvägarna eller bakdörrarna. Men, var kommer du in någonstans?

skratt

Yasmin

– Jag tycker att det alltid är så. Det finns alltid en annan ingång. Jämt.

Maria

– Ja visst är det så. Det är jättemycket så. Absolut.

Yasmin

– Inte ett enda café knappt i stan. Som jag och Max i går, vi hade ett möte på stan. Då hade den här personen föreslagit vilket café vi skulle träffas på och där var det ju trappor. Tre ingångar. På Kungsgatan. Vi kom dig och okey, trappor. Vi fick rulla till ett annat ställe. Vi fick rulla ganska långt på Drottninggatan där innan vi kom till något där det inte var höga trappsteg.

Max

– Du kan ju missa saker om du vägrar gå in bakvägen.

Maria

– Jo men jag vet, absolut, jag förstår hur du menar. Men för mig är det så, dels naturligtvis eftersom jag jobbat med de här frågorna och drivit dem så hårt att ju mer insatt jag har blivit i vad som faktiskt är beslutat och i vilka bestämmelser vi har så har det här vuxit fram som ett ställningstagande för mig. Men så känner jag också att ”nej, den som inte vill ha mina pengar ska heller inte ha dem”. Jag vill inte stödja en sådan verksamhet som faktiskt inte välkomnar mig. Så känner jag.

Max

– Jag var exempelvis på Berns en gång och såg någon show. Visst, jag kan sitta längst bak. Eller, jag kan rulla ner i en katakomb och upp genom köket och få bästa platsen.

Maria

– Jag är inte felfri. Jag bryter mina regler ibland. Ibland hamnar man i situationer där man inte är beredd på hur otillgängligt det ska vara när man har fått besked om att ”det ska gå så bra”. Sedan inser man då, och då kan det vara helt fel att bryta. Men det har också varit många tillfällen då jag faktiskt har avbrutit mitt i för att det inte känns ok.

– Till exempel när jag skulle gå på min första mammografi på St Görans sjukhus. Jag går in i huset där de här mottagningarna finns, betalar i kassan och så säger hon ”vänta så ska jag hämta en sköterska som kommer och följer med dig”. Vadå? ”Det är trappsteg här du måste gå runt.” Jaha. Så kommer hon, så går vi ut genom ytterdörren igen och runt husknuten och så låser hon upp en helt vanlig dörr som smälter in i väggen och man fattar inte, vad är det här? Då kommer vi rakt in i omklädningsrummet för personalen och där står det en kvinna i bara underkläder och jag blev så rasande. Jag sa ”nej tack, det här är inte okey. Det är inte okey för mig och det är inte okey för er personal, jag avbryter det här nu och vill ha mina pengar tillbaka.” Sedan var det ganska struligt att få komma till ett annat sjukhus, men jag fick komma till KS efter mycket om och men. Vissa sådana här undersökningar som man blir kallad till med automatik där är det ju inte bara att välja vilket, var man vill att det ska göras.

– Ett annat exempel är när jag blev inbjuden till den stora Männskliga rättigheter–galan som var för några år sedan på Konserthuset. Det var fantastiska talare. Bland andra Desmond Tutu. Men nej, jag kan inte. Jag kan inte gå på ett sådant evenemang och lyssna på en av de stora motståndarna som kämpade mot apartheid och gå in en annan ingång. Till slut kommer jag ändå till det att det handlar om precis samma sak. Så det tackade jag nej till. Det är också många gånger då jag varit medverkande på olika ställen där de har sagt att det finns ramp upp till scenen och sedan när man kommer dit så är den här rampen alldeles för brant.

Max

– Två sådana där barnvagns...?

skratt

Maria

– Ja det finns det också.

Max

– Vad gör du då?

Maria

– Då stannar jag nedanför och så berättar jag varför jag gör det. Inleder med att förklara varför. För mig är det viktigt. Alla måste göra det som känns rätt för dem. Man måste göra sina egna val och sina egna ställningstaganden. Absolut att jag hamnat i situationer där det är helt omöjligt att göra något åt, där det är omöjligt att avbryta något som är pågående. Då har jag också gått någon sidoring eller blivit hjälpt upp för några trappsteg. Det är inte alltid helt enkelt att leva som jag lär. Jag försöker, men jag misslyckas ibland.

Yasmin

– Det tror jag inte.

Maria

– Jo du, det gör jag. Absolut.

Yasmin

– Du står på dig och det är jätteviktigt att du står på dig. Någon måste ju göra det.

Maria

– Sedan ibland blir det, även om det inte ska behöva vara så, att alltid berätta eller fråga innan, fel när jag inte gör det. Men det är ju det, jag måste fråga och jag måste säkerställa.

Yasmin

– Den där tanken slog mig i går, att jag skulle dubbelkolla att stället verkligen funkar och kommer jag verkligen in. Men den personen kom från ett sånt ställe där jag tog för givet att man tänkte på det.

Maria

– Precis, jag förstår.

Yasmin

– Men det är så, man måste alltid dubbelkolla för att vara helt säker.

Maria

– Ja, ligga steget före helt enkelt.

Yasmin

– Du ser dig som idealist, feminist, socialliberal

Maria

– Ja, det stämmer

Yasmin

– Hur tror du att du kommer kunna påverka nu inom Folkpartiet?

Maria

– Jag hoppas att jag kommer kunna påverka. Det vet man ju inte. Men det jag kommer försöka göra är att hela tiden påminna om att det finns alltid, i alla frågor, ett funktionshinderperspektiv. Även om vi pratar om funktionshinderpolitik som ett eget område så finns det ju ett sådant perspektiv på alla frågor egentligen. Precis som vi ska ha ett barnperspektiv eller ett genderperspektiv så finns det också ett sådant att ta hänsyn till och att utgå från.

– Sedan tror jag att den blotta närvaron påverkar. När man är den där tjugiga som frågar om det går, som frågar hur det ser ut med tillgängligheten och hör av sig och tjuatar om ramplutningar och så vidare, det tror jag också har effekt. Och så bara att man finns. Jag tror man måste finnas med, bara genom att vara närvarande.

Yasmin

– Vad gör du när du inte håller på och arbetar med mångfald och lika rättigheter?

Maria

– Då är jag en riktig livsnjutare. Jag är jättelat och jätteslö. Jag är jättebra på att bara vara. Jag är jättebra på att bara filosofera. Nu, jag älskar det här, det här är min årstid, att kunna sätta mig i skuggan och läsa. Jag tittar mycket på film. Umgås med vänner.

Max

– Det här är väl allas våran årstid?

Maria

– Visst är det väl det? Jag håller med dig! *skratt*
Vi vet också att nu är det som allra längst innan det blir snö igen.

Yasmin

– Hur gör du då när du stänger av, när du bara ska koppla av eller sitta och läsa en bok eller titta på tv.

Maria

– Det går. Jag kan göra det.
Som förbundsordförande hade jag ju inga arbetstider. Dygnet runt jobb på samma gång som jag hade möjlighet att själv styra min tid. Nu när jag inte har någon anställning har jag naturligtvis ännu mer den möjligheten. Även om jag har full fart just nu så är det inte alls samma arbetsbelastning eller samma antal timmar som jag jobbade då. Jag varvar jobb och avkoppling och det går in i varandra väldigt mycket. Jag har många vänner som är engagerade i de här frågorna. Men jag har också vänner som absolut inte är det och det kan vara jättehärligt, att släppa och bara vara Maria. Jag är ju inte min funktionsnedsättning och jag är inte min politiska kamp utan jag är Maria.

Yasmin

– Och du har sambo. Hur träffades ni?

Maria

– På krogen.

Max

– Går det?

skratt

Maria

– Ja, men vet ni, det hade inte gått i dag med min inställning. *skratt* Det var på ett uteställe med säkert 15 trappsteg upp.
Jag hade varit på en 30-årsfest på ett ställe på Kungsholmen. Sedan var vi några som, när det stället stängde, drog vidare. Det var april och det var snö i luften. Jag gick fram till baren ihop med brorsan till födelsedagsbarnet, men då var det någon som sa hej och på den vägen är det.

Max

– Men du kanske missar en massa sådana här situationer nu då, med tanke på att väljer bort. *skratt*
Ja, kanske inte nya killar men...

Yasmin

– Hon har ju sitt på det torra

Max

– Jag pratar inte bara om det, utan jag pratar om allmänt, kanske...

Yasmin

– Möten

Maria

– Visst, jag förstår hur du menar och det finns många som tycker så. Det finns många som, om vi pratar påverkansarbete, tycker det är viktigare att vara med i samtalet, diskussionen, konferensen. Men om vi pratar om det professionella – då godkänner man att det ser ut som det gör. Man kan inte sitta och prata tillgänglighet eller hävda sin rätt i en otillgänglig miljö, inte utifrån att vi har haft bestämmelser i snart ett halvt sekel. Det är inte ok. På det personliga planet har jag full respekt för den som gör en annan bedömning men för mig är det jätteviktigt för att jag ska kunna tycka att det är ok.

Yasmin

– Men han raggade upp dig. Var det så?

Maria

– Ja

Yasmin

– Hur länge har ni varit tillsammans?

Maria

– 19 år

Yasmin

– Är han lika engagerad i tillgänglighetsfrågan?

Maria

– Nej det är han inte, men han stöttar ju mitt ställningstagande och han har ju självklart påverkats och förändrats i det här han också, precis som jag har gjort. Så har vi en överenskommelse om att inga pengar från vårt hushåll ska gå till otillgängliga ställen *viskar* "men jag tror att han fuskar" *skratt*

– Nej, men han är ett fantastiskt stöd i det här, i hela kampen. Utan honom hade det aldrig funkat, utan att ha det stödet och den uppbackningen.

Yasmin

– Tillbaka till när du var tonåring och började träffa killar. Hur var det? Var det svårt att ta det steget?

Maria

– Ja, jag tror nog att det tog lite längre tid för mig än för mina kompisar. Det gjorde det. Den utvecklingen kom lite senare. Jag var ju med. Jag var med på krogen och jag åkte mina restaurangkökshissar. *skratt* Blev buren av vakter. Jag är glad att jag gjorde det i den tiden som var då.

Max

– Har du något problem att bli uppuren av vakter?

Yasmin

– Nej jag har inte det. Eller problem? Det är klart jag tycker det är jobbigt att få den uppmärksamheten och att vara tvungen att göra det. Men jag har inget problem att be om hjälp för att göra det jag vill. Jag var på Tekniska museet här för några veckor sedan, med barnen. Det är en ramp upp på utsidan. Sedan är det några trappsteg in. Men det är en ganska brant ramp på ena sidan och sedan är det en lift på andra sidan. Då ville jag använda liften när jag skulle ut och det var värsta grejen. Det var som att de aldrig hade använt den.

Maria

– Det där är så dumt när sådana saker är låsta.

Yasmin

– Rampen som var på sidan om, den var brant och det var ett fönster och det var ganska läskigt att åka ned, man kan ju åka in i väggen. Så det var därför jag ville ta den där liften. Men ni vet – man ringer på vaktmästare och så ska man sitta och vänta och några barn stod där och tittade "hur ska hon komma ner?". När jag väl skulle använda liften då ville ju de stanna kvar och titta. Det är klart man skulle vilja vara utan den uppmärksamheten. Bara "blend in" liksom. Dagligen stöter man på hinder, så är det bara.

Max

– Inte om man håller sig hemma.

Maria

– Jag brukar tänka, vilken tur att jag i alla fall bor i Stockholm. Tänk att bo på ett så litet ställe att det inte finns några alternativ över huvud taget.

Yasmin

– Jag har några frågor som jag brukar köra varje intervju.
Så jag tänkte vi skulle dra dem.
– När fick du beröm senast?

Maria

– Det var i går kväll, jag deltog i en panel av kandidater till Europaparlamentet, vi hade Stockholmskickoff i går kväll. Det var några som kom fram efteråt och sa att jag hade varit väldigt bra och tydlig. Det var en som berömde mig för mitt stora engagemang. Sådant blir jag glad över.

Yasmin

– Vad gör dig lycklig och vad betyder lycka för dig?

Maria

– Lycka för mig är att se storheten i det lilla, tror jag. Jag kan bli lycklig av att bara sitta vid vattnet, titta ut, lyssna på vattnet och titta på vågorna.

Max

– Är det även lycka om det är en jättejobbig sandstrand?

Maria

– Ja, faktiskt. *skratt*

Yasmin

– Hur tror du att ditt liv hade sett ut om du inte föddes med en funktionsnedsättning?

Maria

– Ingen aning. Jag kan verkligen inte svara på den frågan. Det enda jag vet är jag hade inte varit samma person, antagligen, fullt ut.

Yasmin

– Om du träffar någon som inte har någon erfarenhet av funktionsnedsatta över huvud taget, vad säger du till den personen?

Maria

– Då försöker jag visa på att det är så mycket mer som förenar än som skiljer oss människor åt. Då är det väldigt viktigt för mig att bara vara en vanlig människa som försöker leva sitt liv så bra som möjligt. Jag börjar inte agitera det första jag gör. Utan istället försöka hitta det där vi kan mötas, samtalsämnen eller situationer.

Yasmin

– Jag måste läsa upp ett citat som berörde mig. I ett av dina blogginlägg har du skrivit, när du fortfarande var ordförande:

”Det är inte synd om mig. Det är inte synd om någon på grund av dennes funktionsnedsättning. Aldrig. Men jag känner en ilska över att inte samhället kommit längre. Är det någon det är synd om så är det oss alla. Oss som land, samhälle, gemenskap. Som fortsätter att dela upp människor. Som sätter stämplor och etiketter. Vare sig det är genom att dela upp passagerare som ska med på bussen utifrån hudfärg eller utifrån att vi fortfarande använder fordon som diskriminerar.”

– Bra där, det tyckte jag var starkt faktiskt. Jag håller med.

– Hur känner du i dag, med tanke på allt som du gör – att du måste prestera? Är det en del av dig?

Maria

– På ett sätt är det nog det. Jag befinner mig många gånger i situationer eller miljöer där jag är den enda som exempelvis använder rullstol eller har de erfarenheter jag har och då kan jag nog känna det ibland.

Yasmin

– Att du måste vara lite bättre?

Maria

– Ja. Det är ju inte rätt naturligtvis. Det är inte rätt mot en själv och det är ju inte heller så att man ska känna att man ska behöva försvara eller representera alla andra.

– Så kunde jag dock känna när jag var ung. Då hade jag själv ganska mycket fördomar mot personer med funktionsnedsättning. Jag gick ju i skola utan att ha några andra omkring mig. När jag åkte på läger, jag kommer ihåg jag tyckte det var vidrigt, jag tyckte det var så hemskt. Vi sa här förut "vad mycket rullstolar det är". Det var precis vad jag sa till mamma när de lämnade mig på läger "det är bara en massa rullstolar här, jag vill inte vara här".

Yasmin

– Det finns ju de som tar avstånd och inte alls vill förlika sig och demonstrativt helt tar avstånd från den världen. Jag tror också att jag kände så litegrann ett tag. Ville visa att man har kompisar som inte sitter i rullstol.

Maria

– "Jag är som alla andra." Det var väldigt viktigt för mig under min uppväxt att vara det.

Max

– Så kan jag fortfarande känna. Jag kan ju kräkas på rullstolar. Jag vill inte umgås med eller träffa någon. *skratt*

Yasmin

– Du får inte kräkas på mig Max.

Max

– Nej det har jag inte gjort, än. *skratt* Skönt att det finns telefon.

Yasmin

– Tack Maria, det var jättemysigt att ha dig här.

Maria

– Tack det samma! Jag tyckte det var jättekul. Tack så mycket.

Vinjett

Yasmin

– Då har ni precis fått höra Maria.

Max

– Ja det var en kul prick.

Yasmin

– Ja det var lite kul att höra om hennes intresse för teater för det visste jag inte så mycket om

Max

– Har du sett någon rullstolsteater någon gång?

Yasmin

– Jag har varit på en teaterföreställning en gång där det var en person som skulle spela ryggmärgsskadad men han hade en annan funktionsnedsättning och det störde mig lite grann och jag hade svårt att relatera.

Max

– Ja men så är det ju när man är proffs. Kolla vilken film som helst så ser man ju. Avatar var jätligt bra!

Yasmin

– Den var skitbra! Jag älskar den filmen.

Max

– Ja men rent så där..., han såg ju verkligen ryggmärgsskadad ut.

Yasmin

– Jag var tvungen att kolla upp efteråt om han faktiskt var ryggmärgsskadad eller inte. Hur fan hade han fått till benen?

Max

– Annars? Nej.

Yasmin

– Det är bara att ta den här nya serien "Iron man". Katastrof. Ny kriminalserie på SVT med en man som har blivit förlamad i benen i tjänsten. "Förlamad i benen"...

Max

– Benförlamad.

Yasmin

...och är fortfarande polis.

Max

– Jag stod ut fem minuter sedan kände jag att det där får vara.

Yasmin

– Nej det var bara några minuter. Jag klarar inte de där klichéerna. En ganska stor rullstol också, för att vara USA, den såg lite klumpig ut. What ever. Det var kul att höra om hennes teaterintresse.

Max

– Har du spelat teater?

Yasmin

– Ja faktiskt. Jag var på teaterkollo när jag var 13 år.

Max

– Men inte i rullstol?

Yasmin

– Nej.

Max

– Skulle du kunna tänka dig?

Yasmin

– Ja, men det skulle jag nog kunna tänka mig kanske. Du då?

Max

– I dag absolut inte, men jag har ju hållit på massor med sånt när jag var yngre.

Yasmin

– Jaså? Berätta!

Max

– Det är inte så mycket att berätta. Fast i dag skulle jag inte. Jag tycker det är lite för fysiskt med teater, för mig. Nu har jag ju inte den fysiken längre så då blir det inte samma sak längre.

Yasmin

– Men du har lite svårt fortfarande att se dig själv som funktionshindrad? Bara förra veckan när jag skulle ta en bild på dig, bakifrån, så ville jag ha med hela rullstolen för att visa att du satt i rullstol när du höll på att klippa något avsnitt. Så efteråt så "nej, byt, ser jag ut så där, det ser så handikappat ut".

Max

– Första året så fick man inte ta några fotografier på mig över huvud taget.

Yasmin

– Nu då?

Max

– Nej det är inte så farligt.

Yasmin

– Jo det var ju lite farligt där.

Max

– Nej, men jag slås av tanken ibland, "är det jag?"

Yasmin

– Känner du att du är ett med rullstolen?

Max

– Nej, det gör jag verkligen inte.

Yasmin

– Du Max, när ska vi ställa oss där med aktionen utanför Riksdagen? Vi måste ju börja engagera oss lite.

Max

– Jag tycker vi drar vårt strå till stacken här.

Yasmin

– Jag får dåligt samvete att jag inte engagerar mig mer. Hon kämpar på liksom. Att hon är så principfast också, att hon vägrar gå in där hon faktiskt inte..., där hon är tvungen att ta bakvägen.

Max

– Det är lite väl... alltså du berättade ju att du var?...

Yasmin

– Jag var förra helgen på Norra Brunn, på Stand up, tre olika komiker. Där måste man ta en bakväg och då är det genom typ soprum, det står stora inte sopkorgar men...

Max

– Containrar?

Yasmin

... först ska man åka igenom där sedan kommer man in i köket och det kan man väl tycka lite si och så om, inte så jättekul kanske. Men nu börjar de känna igen mig så kocken brukar hälsa "tjena, tjena, läget?". Det som är lite roligt med köket på Norra Brunn det är att det är där allting händer efter att de har gjort sin Stand up då sitter de där kring ett bord. Så när man ska åka därifrån så får man träffa dem och hälsa på dem och säga "hej, tack för i kväll, tack för skratten".

Max

– Då är det ju bara en fördel att gå genom köket

Yasmin

– Då är det faktiskt något positivt.

Max

– Man kan ju inte anpassa allt.

Yasmin

– Det är inte så svårt att hitta lösningar så man känner sig välkommen. Man slutar inte förvånas över hur bra det är i andra länder. Och vi som jämt ska slå oss för bröstet och tror att vi är så bra på allt som har med jämlikhet och demokrati att göra och så är det så dåligt som det är.

– Kämpa på Maria säger jag bara! Sluta aldrig.
Tack för allt jobb du gör för vår skull.

*Vinjett***Yasmin**

– Tack än en gång Frösunda Assistans för att ni samarbetar med oss.

Max

– Tack så mycket.

Yasmin

– Vi har en hemsida Timglasetpod.se och där kan ni lyssna på alla intervjuer och vi finns på iTunes och sedan har vi också ett twitter- och ett instagramkonto och då är det #timglasetpod

Ni kan maila och kontakta oss på kontakt@timglasetpod.se

Och där får ni gärna tipsa oss. Eller hur Max?

Max

– Absolut

Yasmin

– Om personer ni vill att vi ska intervjua.

Max

– Skicka beröm och skit också, det är alltid kul.

Yasmin

– Vi vill passa på att tacka för den positiva feedbacken som vi har fått sedan vi startade. Tack så mycket.

*Vinjett***Yasmin**

– I nästa avsnitt av Timglaset då får ni möta Joakim. Han är blind, synskadad efter att han vid ett års

ålder fick cancer i näthinnan. Jag såg honom första gången i SVTs serie Mot alla odds där det är ett gäng personer med olika funktionsnedsättningar som tar sig genom, i det här fallet, djungeln i Nicaragua.

Max

– Något för dig kanske? Säsong tre?

Yasmin

– Nej tack. Aldrig i livet. Jag är rätt så bekväm av mig.

– Efter att jag hade sett det där programmet, Mot alla odds, så mailade jag till honom och tyckte att han hade gjort en sådan bra insats. Sedan i samband Timglasat så tänkte jag att det är en person jag absolut vill ha med här.

– Nästa avsnitt släpps den 23 maj.

Ha en underbar vecka i det fantastiska vårvädret.

Max

– Vårveckor. Två veckor är det.

Yasmin

– Yes.

Max

– Ha det gott!

Yasmin

– Bye bye. Hej då!

Vinjett